

Arrest

nr. 147 905 van 17 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van gemengd Oekraïens-Armeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Osipenko, gelegen in Zaporozhye Oblast, Oekraïne.

U woonde er samen met uw echtgenote, S.T. (OV X), die het Armeense staatsburgerschap heeft.

In mei 2014 vernam u in het ziekenhuis waar u tot dan toe een HIV-behandeling volgde dat u en uw echtgenote geschrapt waren van de lijst van patiënten die recht hadden op deze behandeling. Hierdoor ontvingen jullie geen medicatie meer. U kreeg in het ziekenhuis te horen dat er nauwelijks genoeg medicijnen waren voor Oekraïners en dat u niet te veel moest verwachten. Hiermee werd verwezen naar uw Armeense origine.

Op 2 juli 2014 ontving u een oproepingsbrief om u de dag nadien aan te melden bij het militair commissariaat van Berdyansk, een stad in de buurt van uw woonplaats. U was tijdens uw legerdienst² in

de jaren tachtig operator geweest van een speciaal, geheim type luchtafweergeschut en uw expertise was opnieuw nodig. Op het militair commissariaat werd u militair boekje ingehouden. U vertelde u dat u niet wilde gaan vechten omdat u ernstig ziek was. Hierna verliet u het militair commissariaat.

Aan uw wagen werd u opgewacht door enkele medestanders van de Donetskaya Narodnaya Respublika (DNR; Volksrepubliek Donetsk). Zij vertelden u dat ze wisten welke militaire specialisatie u had en dat ze u nodig hadden. Ze waarschuwden u om u niet aan te sluiten bij de Oekraïense zijde. U wilde evenwel geen partij kiezen.

In de dagen nadien kwamen de medestanders van de DNR bijna dagelijks naar uw huis maar u gaf telkens te kennen dat u niet wilde gaan strijden.

U kreeg niet veel later een nieuwe oproepingsbrief van het militair commissariaat, waarin u opgeroepen werd om u aan te bieden op 18 juli. U wilde een recent medisch attest bekomen maar dit werd u geweigerd omdat u niet meer op de lijst van HIV-patiënten stond. U nam daarop oudere medische documenten mee. De medewerker van het commissariaat nam ze af, verscheurde ze en eiste dat u onmiddellijk ingelijfd zou worden. U verliet echter het commissariaat en reed terug naar huis.

In de avond van 20 juli kwamen enkele medestanders van de Oekraïense regering naar uw huis. U ging naar buiten om met hen te praten. U herkende één van de mannen vanop het militair commissariaat. De andere mannen droegen uniformen en balaclava's. Dergelijke groepen houden zich bezig met personen die weigeren gemobiliseerd te worden. Ze trokken u in de auto en begonnen u te bedreigen en te slaan. Op dat moment kwam uw vrouw buiten en begon te roepen. U slaagde er in uit te stappen maar werd daarop langs achteren geslagen. Daarna vertrokken uw belagers terug.

De dag nadien bent u ondergedoken bij vrienden in een andere stad. Van daaruit regelde u jullie vertrek uit Oekraïne.

Op 20 augustus kwamen mannen die naar u op zoek waren naar de winkel die zij uitbaatte. Uw vrouw werd geduwd, viel en verloor het bewustzijn. De mannen richtten ook vernielingen aan in de winkel. Nadat ze bij bewustzijn was gekomen, belde uw vrouw de politie op maar die kwam niet. Daarop ging ze naar huis.

Op 29 augustus vertrok uw echtgenote per trein vanuit Berdyansk naar Kiev. U stapte onderweg op. Vanuit Kiev werden jullie naar België gebracht, waar jullie aankwamen op 31 augustus en de volgende ochtend, op 1 september 2014, asiel aanvroegen.

Na uw aankomst vernam u nog van uw broer dat hij vanuit Oekraïne naar Wit-Rusland gevlucht was nadat hij problemen had gekregen omwille van u. Verder vernam u van uw zus nog dat er ingebroken was in jullie huis, er vernielingen waren aangebracht en persoonlijke spullen buiten verbrand waren. Op een muur was "Pravy Sektor" geschreven.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw intern Oekraïens paspoort en rijbewijs, de Oekraïense verblijfsvergunning van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, een attest in verband met het overlijden van uw dochter, twee convocaties van het militair commissariaat op uw naam, een enveloppe, en een attest van een arts van de medische dienst van het Klein Kasteeltje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u twee verschillende problemen kende in Oekraïne.

Enerzijds zouden u en uw echtgenote in mei 2014 geschrapt zijn van de lijst van HIV-patiënten die recht hebben op medische behandeling. U zou te horen hebben gekregen dat er nauwelijks genoeg medicijnen waren voor Oekraïners en dat u niet te veel moest verwachten. Hiermee werd verwezen naar uw Armeense origine. (CGVS 1 d.d.29/10/2014, p.8, 23)

Anderzijds zou u door de militaire overheid opgeroepen zijn in het kader van de mobilisatie van reservisten naar aanleiding van het conflict in het oosten van Oekraïne. Men zou uw ziekte niet hebben willen accepteren als reden voor vrijstelling.

Na uw weigering zou u geviseerd zijn door mannen die onwettige methodes gebruiken om mensen te dwingen om te gaan strijden. (CGVS 1, p.14-15, 17; CGVS 2 d.d.20/11/2014, p.4)

Voorts zouden medestanders van de Donetskaya Narodnaya Respublika (Volksrepubliek Donetsk; hierna DNR) u hebben benaderd met de vraag om (tegen betaling) voor hen te strijden. Zij zouden u tevens bedreigd hebben opdat u niet zou gaan vechten voor de Oekraïense autoriteiten. (CGVS 1, p.15) U zou opgespoord worden door Pravy Sektor, een organisatie van Oekraïense fascisten die het vuile werk opknappen voor de Oekraïense autoriteiten. (CGVS 1, p.21)

Bij een eventuele terugkeer vreest u vermoord te worden door Pravy Sektor omdat ze u beschouwen als een deserteur. (CGVS 1, p.12, 21; vragenlijst CGVS, rubriek 3.4)

Wat betreft de door u verklaarde problemen met de Oekraïense autoriteiten en de organisatie Pravy Sektor omwille van uw weigering om als reservist deel te nemen aan het conflict in Oost-Oekraïne, dient vastgesteld te worden dat u deze geenszins aannemelijk maakt.

Ten eerste werden er verschillende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw echtgenote vastgesteld.

Zo verklaarde u in het kader van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u rond 20 juli 2014 thuis bezoek kreeg van een aantal mannen, aanhangers van de centrale Oekraïense autoriteiten, die ermee dreigden u te zullen doden indien u niet zou gaan strijden, hieraan toevoegend dat ze u in heel Oekraïne zouden kunnen vinden. U verklaarde over deze mannen dat zij zich voorstelden “als Pravy Sektor”. (CGVS 1, p.17)

Uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw tweede gehoor blijkt dan weer dat deze mannen zich niet voorgesteld hadden als (aanhangers van) Pravy Sektor. U gaf zelfs aan dat aanhangers van deze organisatie zich nooit als dusdanig zullen voorstellen. (CGVS 2, p.4)

Geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaringen, bleef u erbij dat ze zich niet hadden voorgesteld als (aanhangers van) Pravy Sektor. (CGVS 2, p.4-5)

Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op.

Over ditzelfde voorval verklaarde u verder dat u aan uw vrouw verteld had dat uw belagers van Pravy Sektor en het militair commissariaat waren. (CGVS 2, p.5)

Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u haar niet had gezegd wie uw belagers waren, ondanks dat zij u dit had gevraagd. (S.T. – CGVS 2, p.7)

Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote, stelde u geen verklaring te hebben voor deze tegenstrijdigheid. U opperde enkel de mogelijkheid dat ze zich vergist had of “het vergeten [was]”. (CGVS 2, p.5)

Dit kan bezwaarlijk volstaan als verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Uw vrouw gaf immers ter zake niet aan dat ze de feiten niet meer (goed) herinnerde.

Bovendien gaf ze bij twee verschillende vragen omtrent dit aspect een gelijklopend antwoord. (S.T. – CGVS 2, p.7)

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat u dit incident niet hebt vermeld in de vragenlijst die u op de Dienst Vreemdelingenzaken met de hulp van een tolk en een ambtenaar invulde.

Dat u een dergelijk belangrijk incident – de dag erna zou u ondergedoken zijn tot aan uw vertrek uit Oekraïne (CGVS 1, p.18) – niet zou vermelden tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is geenszins aannemelijk te noemen indien het werkelijk voorgevallen zou zijn.

Geconfronteerd met deze vaststelling, gaf u aan dat er weinig vragen gesteld werden, dat ze u vroegen om het kort te houden en dat met stelde dat u later de kans zou krijgen om uitgebreide verklaringen af te leggen. (CGVS 1, p.21)

Dit kan evenwel niet volstaan als verklaring.

Niet alleen maakte u hier geen enkele melding van toen u gevraagd werd hoe het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was (CGVS 1, p.2), van een dergelijk belangrijk incident mag tevens verwacht worden dat u dit in elk geval zou vermelden, ook al zou u gevraagd zijn om uw problemen beknopt uiteen te zetten.

Ook in verband met de periode na dit incident werden tegenstrijdigheden vastgesteld.

Zo verklaarde u dat uw echtgenote u nog kwam bezoeken terwijl u onderdoken was. (CGVS 1, p.19)

Uw echtgenote ontkende evenwel dat zij u zou hebben bezocht. Volgens haar zag zij u pas terug op de dag dat ze vanuit Beryansk met de trein naar Kiev ging. (S.T. – CGVS 2, p.9-10)

Geconfronteerd met uw verklaringen opperde uw echtgenote enkel dat u zich misschien vergist had. (S.T. – CGVS 2, p.21)

Louter suggereren dat de partner zich mogelijk vergist heeft, kan bezwaarlijk volstaan als verklaring voor de tegenstrijdigheid. Niets in uw verklaringen wijst hier bovendien op. Tevens kan opgemerkt worden dat van een dergelijk belangrijk aspect van het relaas – het onderduiken van één van de partners, het gescheiden leven, het moment waarop ze elkaar terugzien – mag aangenomen worden dat dit in het geheugen gegrift staat en het bijgevolg accuraat kan worden weergegeven indien hierover bevrraagd.

Ook met betrekking tot het incident dat zich zou hebben afgespeeld in de winkel van uw echtgenote op 20 augustus 2014, waarbij mannen die naar u op zoek zouden zijn geweest haar zou hebben belaagd, werden tegenstrijdigheden vastgesteld.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u dit incident pas vernam van uw vrouw toen jullie per trein onderweg waren naar Kiev (i.e. op 29 augustus 2014). Voordien zou niemand u erover verteld hebben. (CGVS 1, p.21)

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u hebt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, had u dan weer verklaard dat u reeds enkele dagen na het incident door uw broer op de hoogte werd gebracht. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, kon u geen verklaring bieden (CGVS 2, p.24) zodat deze overeind blijft.

Voorts is uw verklaring als zou uw echtgenote u als eerste hebben ingelicht ook tegenstrijdig met haar verklaringen. Zij stelde immers dat het uw broer was geweest die u als eerste had ingelicht. (S.T. – CGVS 2, p.12)

Daarnaast verklaarde u ook nog dat iemand – u dacht de burens van de winkel – de politie had gebeld maar dat deze niet was gekomen. (CGVS 1, p.19)

Uw vrouw stelde dan weer dat niemand de politie had gebeld na dit incident. (S.T. – CGVS 2, p.12)

Geconfronteerd met uw verklaringen bleef uw echtgenote erbij dat de politie niet gebeld werd en opperde de mogelijkheid dat u dacht dat zij dit had gedaan. (S.T. – CGVS 2, p.21)

Dit kan niet volstaan als verklaring.

Niet enkel blijkt uit uw verklaringen niet dat het louter om een vermoeden of idee van u ging, tevens zouden jullie dit voorval hebben besproken (supra), zodat aangenomen mag worden dat het al dan niet oproepen van de politie en hun eventuele reactie, toch een belangrijk element in hetgeen zich zou hebben afgespeeld, eveneens ter sprake zou zijn gekomen.

De tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

Verder waren ook de verklaringen van u en uw echtgenote in verband met het incident dat zich na jullie vertrek zouden hebben voorgedaan tegenstrijdig.

U verklaarde dat er een inval in uw huis plaatsvond; dat daarbij zaken werden vernield en persoonlijke spullen in brand werden gestoken; en er “Pravy Sektor” op een muur werd geschreven. Dit zou u hebben vernomen van uw zus tien dagen voor het eerste gehoor op het Commissariaatgeneraal (i.e. midden oktober 2014). (CGVS 1, p.20)

Vooreerst is dit inconsistent met andere van uw verklaringen.

U had aanvankelijk immers verklaard dat u geen contact meer had gehad met uw moeder of zus in Berdyansk sinds uw aankomst (op 1 september 2014) in België.

Geconfronteerd met deze aanvankelijke verklaring, stelde u dan weer dan u met uw moeder geen contact meer hebt gehad. (CGVS 2, p.24)

Dit verklaart echter niet uw aanvankelijke verklaring dat u met uw moeder én zus geen contact meer had gehad.

De inconsistentie wordt hiermee dan ook niet opgeheven.

Bovendien antwoordde ook uw echtgenote aanvankelijk ontkennend op de vraag of u, buiten met uw broer, nog met andere familieleden contact had gehad sinds jullie aankomst in België. (S.T. – CGVS 2, p.2)

In het verlengde hiervan legde uw echtgenote nog andere inconsistente verklaringen af.

Toen zij gevraagd werd of er (na haar vertrek) nog iets gebeurd was in jullie dorp met betrekking tot jullie problemen, antwoordde zij aanvankelijk ontkennend. (S.T. – CGVS 2, p.12) Dit herhaalde zij daarna nog eens om dan plotseling te verklaren dat er in jullie huis was ingebroken na jullie vertrek en dat jullie dit van uw zus hadden vernomen. (S.T. – CGVS 2, p.13-14)

Vooreerst is dit tegenstrijdig met haar aanvankelijke verklaringen dat er niets gebeurd was na haar vertrek.

Hiermee geconfronteerd, stelde zij dat ze het zich “niet onmiddellijk” had herinnerd en dat ze niet had gedacht dat ze dit incident ook had moeten vermelden. (S.T. – CGVS 2, p.14)

Dit kan geenszins volstaan als verklaring.

Dat zij het zich niet onmiddellijk zou herinnerd hebben valt bezwaarlijk te rijmen met de stelling dat ze niet dacht dat ze dit ook moest vertellen, daar dit laatste impliceert dat zij zich dit wel herinnerde. Van een dergelijk zeer recent incident dat verband zou houden met jullie problemen, mag bovendien verwacht worden dat dit spontaan aangebracht wordt daar het deel uitmaakt van het asielrelaas in zijn geheel en bijgevolg relevant is.

Bovendien stroken haar verklaringen evenmin met haar aanvankelijke stelling dat u geen contact meer had gehad met andere leden van uw familie buiten uw broer sinds jullie aankomst in België. (supra)

Hiermee geconfronteerd stelde uw echtgenote dat ‘familie’ voor haar eerder ‘verre familie’ betekent. (S.T. – CGVS 2, p.14)

Dit kan geenszins aanvaard worden als verklaring.

Niet enkel worden algemeen onder het begrip ‘familie’ ook naaste familieleden verstaan, tevens antwoordde zij eerder op de vraag of u contact hebt met uw familie dat u met uw broer contact hebt (S.T. – CGVS 2, p.13), hetgeen impliceert dat zij wel degelijk ook naaste familie onder ‘familie’ verstaat. Bijgevolg blijven de tegenstrijdigheden bestaan.

De bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van de vermeende problemen die u zou hebben gekend met de Oekraïense autoriteiten en Pravy Sektor, met name het bezoek van leden van Pravy Sektor aan uw huis – hetgeen de aanleiding vormde tot uw vlucht –, uw onderduiken, het incident waarvan uw vrouw het slachtoffer zou zijn geworden, en feiten na uw vertrek die gelieerd zouden zijn aan de problemen voor uw vertrek. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd.

De geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met de (militaire) overheid wordt bovendien nog door een aantal andere vaststellingen ondermijnd.

Zo is het weinig aannemelijk te noemen dat men op het militair commissariaat u op 18 juli zonder meer zou hebben laten vertrekken naar huis indien men werkelijk de medische documenten had verscheurd en u had bevolen om onmiddellijk "in de rij te gaan staan voor paraatheid". (CGVS 1, p.17) Indien men u werkelijk onmiddellijk had willen inlijven, mag aangenomen worden dat men u niet zo maar zou hebben laten vertrekken met uw auto.

U verklaarde verder dat men op het militair commissariaat op 3 juli uw militair boekje afnam en u daarvan een bewijs overhandigde. (CGVS 1, p. 7, 8-9) U hebt dit evenwel niet neergelegd.

Uw verklaring hiervoor is bezwaarlijk aannemelijk te noemen. U gaf aan dat dit document in uw huis was achtergebleven. Uw broer zou het daar niet hebben teruggevonden. (CGVS 1, p.7)

Het is evenwel weinig aannemelijk te noemen dat u wel de twee convocaties van het militair commissariaat aan uw broer zou hebben overhandigd toen u ging onderduiken (CGVS 1, p.7, 9) maar het inhoudingsbewijs van uw militair boekje niet. Meer nog dan twee convocaties waarmee u in het verleden was opgeroepen, kon dit document ook in de toekomst immers nog van belang zijn. Dat u uitgerekend dit document thuis zou achterlaten doet dan ook ernstige vragen rijzen.

Hiermee geconfronteerd, vroeg u zich af welke documenten prioritair zijn als men vlucht, deze van de bank of van het militair commissariaat. (CGVS 1, p.24)

Dit biedt evenwel geen enkele verklaring aangezien u wel degelijk sommige documenten van het militair commissariaat bij uw broer had achtergelaten maar andere niet.

Toen u dit tegengeworpen werd, herhaalde u louter dat u de convocaties bij uw broer had achtergelaten (CGVS 1, p.24), hetgeen nog steeds geen verklaring biedt voor het niet voorleggen van het inhoudingsbewijs.

Het niet voorleggen van dit document zonder een plausibele verklaring ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen.

Wat betreft de door u neergelegde convocaties van het militair commissariaat dient opgemerkt te worden dat documenten slechts een ondersteunende waarde hebben. Zij kunnen een aannemelijk relaas onderbouwen maar niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas herstellen. De convocaties vormen enkel een aanwijzing dat u werd opgeroepen naar het militair commissariaat maar zij bevatten geen enkele informatie aangaande de reactie van de militaire overheid (laat staan van Pravy Sektor) op de door u verklaarde weigering om, omwille van medische redenen, in te gaan op de oproep tot mobilisatie.

Gelet op de ernst van uw gezondheidstoestand, kan er evenmin uit besloten worden dat u effectief zou worden ingelijfd.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met medestanders van DNR die u in Berdyansk zouden hebben benaderd met de vraag om (tegen betaling) voor hen te strijden en u zouden hebben gewaarschuwd om u niet aan te sluiten bij de Oekraïense zijde, dient vooreerst gewezen te worden op de opzoekingen die Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft verricht naar de eventuele aanwezigheid van leden van de DNR in Berdyansk en omgeving.

Geen enkele van de geraadpleegde bronnen maakt melding van een dergelijke aanwezigheid.

Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Daarnaast dient opgemerkt te worden te worden dat het geenszins aannemelijk is dat medestanders of leden van DNR openlijk (met zichtbare kentekens van hun affiliatie) zouden kunnen handelen in Berdyansk, zoals u beweert (CGVS 1, p.15, 16), en dit terwijl Kiev-getrouwe troepen de stad controleren (CGVS, p.15-16; zie ook voormelde informatie). Beide partijen zijn immers rechtstreekse tegenstanders in het gewapend conflict in de regio Donetsk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u problemen zou hebben gekend met de Oekraïense (militaire) overheid, Pravy Sektor of leden of openlijke medestanders van de DNR.

Wat betreft de door u aangehaalde stopzetting van de HIV-behandeling van u en uw echtgenote, ten slotte, dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat het hier een intentionele bedreiging van uw leven of fysieke integriteit betreft, uitgaande van de Oekraïense overheden of instellingen.

U en uw echtgenote verklaarden dat u het feit dat jullie namen niet meer op de behandelingslijst stonden, vernam in het ziekenhuis. (CGVS 1, p.23; S.T. – CGVS 2, p.15)

Wat betreft de lijst waarvan sprake, kon uw echtgenote niet zeggen welke instantie (het lokale ziekenhuis of mogelijk het Ministerie van Gezondheidszorg) deze lijst bijhield. (S.T. – CGVS 2, p.15)

Er dient vastgesteld te worden dat jullie verder geen stappen hebben ondernomen om te trachten dit probleem op te lossen. Zo zijn jullie nergens gaan klagen (CGVS 1, p.23); hebben jullie geen contact opgenomen met het Ministerie van Gezondheidszorg (CGVS 1, p.23; S.T. – CGVS 2, p.16); hebben jullie niet geprobeerd om in een ander ziekenhuis de nodige medicatie te bekommen (S.T. – CGVS 2,

p.16); en hebben jullie op geen enkele manier hulp gezocht om alsnog de medicatie te bekomen (S.T. – CGVS 2, p.16).

Bijgevolg kan er niet zonder meer besloten worden dat er in casu sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven of fysieke integriteit – door het ontzeggen van medicijnen omwille van uw origine – uitgaande van de Oekraïense overheden. Er is immers een reële kans dat het een tijdelijke en/of individuele daad betreft.

Bijkomend dient nog opgemerkt te worden dat zowel u als uw echtgenote verwezen naar de algemene situatie in het land die heeft geleid tot een algemeen tekort aan medicijnen. (CGVS 1, p.23; S.T. – CGVS 2, p.14-15)

Voorts dient nog opgemerkt worden dat het feit dat noch u, noch uw echtgenote in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die jullie invulden bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakten van het ontzeggen van de HIV-behandeling door een dokter.

Geconfronteerd met deze vaststelling bleef u erbij dat u wel over deze problematiek had gesproken op de Dienst Vreemdelingenzaken. (CGVS 1, p.24)

Dit kan evenwel niet volstaan ter verklaring van deze inconsistentie.

Immers, bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal had u over het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat u de redenen van uw asielaanvraag kenbaar had kunnen maken; dat uw verklaringen ter zake aan u voorgelezen waren; en dat u verbeteringen had kunnen aanbrengen maar dit, op één kleine correctie na, niet had gedaan. (CGVS 1, p.2)

De vaststelling dat u deze problematiek niet hebt aangehaald toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd naar uw asielmotieven, onderbouwt verder de conclusie dat er in deze geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidsituatie in de regio Zaporozhye waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw binnenlands paspoort en rijbewijs, de verblijfsvergunning voor Oekraïne van uw echtgenote, en jullie huwelijksakte bevatten louter persoonlijke gegevens die door mij niet betwist worden. Dit laatste geldt eveneens voor het overlijden van uw dochter, dat gestaafd wordt door een het attest in verband met dit overlijden.

*U legde echter geen verband met uw vrees voor een eventuele terugkeer naar Oekraïne.
De enveloppe toont enkel aan dat er aan jullie iets werd toegestuurd vanuit Oekraïne.
Het attest van een dokter van de medische dienst van het Klein Kasteeltje ten slotte stelt dat u en uw echtgenote behandeld worden tegen een ernstige chronische ziekte.
Ook dit wordt door mij niet in twijfel getrokken. Het bevat verder geen relevante informatie.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 februari 2015 (zie p. 4) een schending aan van de artikel 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur “*patere legem quam ipse fecist*” en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij wijst op de verplichtingen, met name de beslissingsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en de motiveringsplicht, die de commissaris-generaal in acht moet nemen bij het afwijzen van een asielaanvraag en wijdt over deze begrippen uit.

Hij handelt verder over de geloofwaardigheid van een relaas, over het voordeel van de twijfel, verwijst ook naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aangaande de bewijslast, haalt de proceduregids van het UNCHR aan en merkt op dat de zorgvuldigheidsverplichting en onderzoeksplicht ook gelden bij het onderzoek van de nood aan subsidiaire bescherming.

Volgens verzoeker zijn (zie p. 6) “*de weerhouden contradicties als motieven om de internationale bescherming af te wijzen niet dienend omdat de geloofwaardigheid geen beslissend criterium in de beoordeling of verzoekende partij bij haar terugkeer naar Oekraïne niet bloot aan onmenselijke behandeling komt te staan*” (sic).

Hij voert aan dat (zie p. 6, 7) “*noch de Raad, noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de ongeloofwaardigheid weerhouden als beslissend criterium om het bestaan van een reëel risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd*” (sic).

Volgens verzoeker wordt geen rekening gehouden met (zie p. 7) “*een reeks verslagen van de Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights*”, die aantonen dat de behandeling van personen met HIV/AIDS door de nationale overheden werd onderbroken, dat ziekenhuizen door gewapende groepen worden overgenomen terwijl persoonlijke medische informatie publiekelijk wordt, dat personen met HIV/AIDS of tuberculose hun regio ontvluchten uit vrees voor vervolging en dat het groeiende aantal IDPs, gewonden en gehandicapten disproportionele druk op de ziekenhuizen elders in Oekraïne veroorzaken met een beperkte toegang tot medische verzorging en slechte gezondheidszorg tot gevolg.

Uit deze rapporten zou blijken dat de afwezigheid van behandeling direct 59.448 HIV-positieve patiënten zal treffen. Verzoeker geeft aan dat het OHCHR, ondanks herhaalde aanbevelingen, deze voortdurende en systematische tekortkomingen moest blijven vaststellen

Hij stelt: “*Verzoekende partij en haar echtgenoot is door AIDS ziek*” (sic) en “*In 2006 overleed het zieke dochtertje na 1 maand en 6 dagen omdat de dokters het omwille van de ziekte AIDS van verzoekende partij en haar echtgenote als ouders niet wilden behandelen*”.

Verzoeker meent dat “*voorgaande handelingen en voortdurende en systematische ontzegging van de nodige medische behandelingen overstijgen de minimum level of severity om als onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000*” (sic).

Hij besluit dat het motief van de commissaris-generaal dat hij (zie p. 7) "*bij terugkeer geen reëel risico op onmenselijke behandeling loopt bij terugkeer naar Oekraïne vindt geen steun in de gezaghebbende internationale bronnen zoals geciteerd waardoor zij de bestreden beslissing niet kan schragen terwijl de verklaringen van verzoekende partij juist wel overeenstemmen met die geciteerde internationale bronnen waardoor zij geloofwaardig en aannemelijk zijn*".

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt aan de Raad om (zie p. 9) de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen zonet te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel van 8 januari 2015 van "De Standaard" en rapporten over Oekraïne van 16 september 2014, 15 november 2014 en 15 december 2014 van "*UN Office of the High Commissioner for Human Rights*".

Ter zitting legt verzoeker "*International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update II*" neer (p. 1/15 en 13/15) van januari 2015 van UNHCR.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de Oekraïense autoriteiten en met de organisatie Pravy Sektor omwille van zijn weigering om als reservist deel te nemen aan het conflict in Oost-Oekraïne, gelet op:

- (i) de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over het bezoek van aanhangers van de Oekraïense autoriteiten rond 20 juli 2014 (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014, p. 17; zie het verhoorverslag van 20 november 2014, p. 4, 5);
- (ii) de inconsistente verklaringen van verzoeker en zijn vrouw over het feit of hij zijn vrouw verteld had dat de belagers van Pravy Sektor en van het militair commissariaat waren (zie het verhoorverslag van 20 november 2014, p. 5; zie het verhoorverslag van 20 november 211 van S.T., p. 7);
- (iii) de vaststelling dat verzoeker dit incident niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken;
- (iv) de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn vrouw over of zij hem nog kwam bezoeken toen hij ondergedoken was (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014, p. 19; zie het verhoorverslag van 20 november 211 van S.T., p. 9, 10);
- (v) de incoherente verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over het incident dat zich zou hebben afgespeeld in de winkel van verzoekers vrouw op 20 augustus 2014 (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014, p. 19, 21; zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5; zie het verhoorverslag van 20 november 2014, p. 24; zie het verhoorverslag van 20 november 211 van S.T., p. 12, 21);
- (vi) de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot het incident dat zich na hun vertrek uit hun land van herkomst zou hebben voorgedaan (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014, p. 20; zie het verhoorverslag van 20 november 2014, p. 24; zie het verhoorverslag van 20 november 211 van S.T., p. 2);
- (v) de inconsistente verklaringen van verzoekers vrouw aangaande problemen na hun vertrek en aangaande verzoekers contact met familie in hun land van herkomst (zie het verhoorverslag van 20 november 211 van S.T., p. 12-14).

De stelling in het verzoekschrift dat (zie p. 6) *“de weerhouden contradicties als motieven om de internationale bescherming af te wijzen niet dienend (zijn) omdat de geloofwaardigheid geen beslissend criterium in de beoordeling of verzoekende partij bij haar terugkeer naar Oekraïne niet bloot aan onmenselijke behandeling komt te staan” (sic)*, is niet dienstig.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag wel degelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige, correcte en waarheidsgetrouwe manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De Raad benadrukt verder dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad hecht ook geen geloof aan de door verzoeker aangehaalde problemen met medestanders van DNR die hem in Berdyansk zouden hebben benaderd met de vraag om (tegen betaling) voor hen te strijden en hem zouden hebben gewaarschuwd om zich niet aan te sluiten bij de Oekraïense zijde, gezien:

- (i) uit informatie in het administratief dossier blijkt dat CEDOCA opzoeken heeft verricht naar de eventuele aanwezigheid van leden van de DNR in Berdyansk en omgeving, maar dat geen enkele van de geraadpleegde bronnen melding maakt van een dergelijke aanwezigheid;
- (ii) het niet aannemelijk is dat medestanders of leden van DNR openlijk (met zichtbare kentekens van hun affiliatie) zouden kunnen opereren in Berdyansk (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014, p. 15,16), terwijl Kiev-getrouwe troepen de stad controleren, aangezien beide partijen immers rechtstreekse tegenstanders zijn in het gewapend conflict in de regio Donetsk.

De Raad is ook van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de door hem beweerde stopzetting van de HIV-behandeling een intentionele bedreiging van zijn leven of fysieke integriteit -door

het ontzeggen van medicijnen omwille van verzoekers origine- betreft, uitgaande van de Oekraïense overheden of instellingen, gezien:

(i) verzoekers hierover nergens zijn gaan klagen (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014, p. 23), ze geen contact hebben opgenomen met het Ministerie van Gezondheidszorg (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014, p. 23; zie het verhoorverslag van 20 november 211 van S.T., p. 16), ze niet geprobeerd hebben om in een ander ziekenhuis de nodige medicatie te bekomen (zie het verhoorverslag van 20 november 211 van S.T., p. 16), ze op geen enkele manier hulp hebben gezocht om alsnog de medicatie te bekomen (zie het verhoorverslag van 20 november 211 van S.T., p. 16) en ze aldus geen stappen hebben ondernomen om te trachten het probleem op te lossen;

(ii) verzoeker en zijn echtgenote slechts verwezen naar de algemene situatie in het land die heeft geleid tot een tekort aan medicijnen (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014, p. 23; zie het verhoorverslag van 20 november 211 van S.T., p. 14, 15);

(iii) verzoeker, noch zijn vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakten van het ontzeggen van de HIV-behandeling door een dokter.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat geen rekening wordt gehouden met “*een reeks verslagen van de Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights*”, die aantonen dat de behandeling van personen met HIV/AIDS door de nationale overheden werd onderbroken, dat ziekenhuizen door gewapende groepen worden overgenomen en persoonlijke medische informatie te grabbel wordt gegooid, dat personen met HIV/AIDS of tuberculose hun regio ontvluchten uit vrees voor vervolging en dat het groeiende aantal IDPs, gewonden en gehandicapten disproportionele druk op de ziekenhuizen elders in Oekraïne veroorzaken met een beperkte toegang tot medische verzorging en slechte gezondheidszorg tot gevolg. Uit deze rapporten zou blijken dat de afwezigheid van behandeling direct 59.448 HIV-positieve patiënten zal treffen. Aan hun verzoekschrift voegen zij dienaangaande rapporten van 16 september 2014, 15 november 2014 en 15 december 2014 van “*UN Office of the High Commissioner for Human Rights*”.

De Raad benadrukt dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480) en verzoeker blijft hier in gebreke, gezien verzoeker slechts naar de algemene situatie in zijn land van herkomst verwijst en aldus niet aannemelijk maakt dat de door hem beweerde stopzetting van de HIV-behandeling een intentionele bedreiging van zijn leven of fysieke integriteit omwille van zijn origine betreft. Verder gaf verzoeker zelf toe dat hij geen enkele stap heeft ondernomen om in zijn land van herkomst het probleem op te lossen.

Ook wordt vastgesteld dat noch verzoeker, noch zijn vrouw, op de Dienst Vreemdelingenzaken enige melding maakte van het ontzeggen van de HIV-behandeling door een dokter. Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt het asielrelaas van verzoeker niet voor waar aangenomen; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), merkt de Raad op dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie, hetwelke bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen*”, inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b) van vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in regio van herkomst van verzoeker geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus: Ukraine: Situation de sécurité à Zaporozhye*" van 19 december 2014 en "*International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update I*" van UNHCR van juli 2014, stelt de Raad immers vast dat de actuele veiligheidssituatie in de regio Zaporozhye, waarvan verzoeker afkomstig is, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde artikel van 8 januari 2015 van "De Standaard" - waarin gesteld wordt dat de Duitse inlichtingendiensten "*uitgaan van tot tien maal meer dodelijke slachtoffers*" dan de officiële schatting van "*ruim 5000 levens*"- en de ter zitting neergelegde pagina's (p. 1 en 13) van "*International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update II*" van januari 2015 van UNHCR tonen geenszins aan dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze stukken tonen verder niet aan dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die hij betwist, niet correct is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE